

האם ימשיכו תלמידי הגימנסיות במרד נגד המימסד - בו נכשלו הסטודנטים?

אחת כתב „העולם הזה”

הדר מואר-שמש ברובע ה-16 היה מהודר של פאריס. חדר קטן, כיאה לבן הצעיר של המשפחה העשירה. על הרקירות — כרזות המיכללה לאמנות של פאריס, שהוציאה פלאקאטים מהפכניים ב-1967, כרזות שהפכו למוצר מיסחרי רב-ביקוש. המיטה מכוסה שמיכה מכסי-קאית. מכסיקו נמצאת כאן באופנה, ככל יבשת דרום-אמריקה המהפכנית של ציה גוארה.

על שולחן-הכתיבה הקטן — רובה-צייד. „הסטודנטים ביצעו הפיכה בעזרת אבני-הרחוב של הרובע הלאטיני,” אומר לי מי-שלה, בן 16, בקול שקט ורציני. „אחר-כך באה העירייה וכיסתה את אבני-הרחוב ה-גותיות באספאלט. על כל צרה.

„למדנו אז את הלקח. אנחנו, תלמידי-הגימנסיה, נערוך את המהפכה שלנו עם נשק ביד. ואומנם. התחלנו לרכוש נשק.” רברבנות? מיקרה בודד? הגומה? לאו דווקא.

ההכנות להתפוצצות ההמונית הבאה נע-רכות כבר עתה, בימים אלה, בליטה של פאריס. שם, באין מפריע, מתארגנים ועדי-פעולה, לשם באים מרצים מכל הגוונים וה-כיוונים — החל בחברי השומר הצעיר ה-

פאריס

לקראת קיץ של דם?

מתחככים עם נציגי פתח ואשף, ועד ל-מורלים מהפכניים וחברי איגודים מיקצו-עיים המתארים את בעיות הפועל הצרפתי.

*** „לא נעשה כלום!”

נהייה אל הגימנסיה היתה התוצאה הישירה החשובה ביותר של דיכוי מרד-הסטודנטים הצרפתי.

כי הסטודנטים ניכשלו. לא משום שהוכ-נסו לבתי-כלא במאות ובאלפים; לא משום שהזרים מביניהם, שהשתתפו במהומות, גור-שו מגבולות צרפת אחת ולתמיד.

אלא משום שגאחתם נשברה. הם ניסו להת-מרד במימסד — אולם המימסד היה הורי-הם שלהם, ששילמו את המימסד באו-גיברסיטה עבורם. — וצרפת היא ארץ בה-שולט האב על שפתחו ללא מיצרים.

מבחינה זו שורר בארץ פיאודליזם מוח-לט. האשה הצרפתית זכתה רק לפני שנתיים-לנהל חשבון-בנק נפרד, בלי זכות-התער-ע

גימנסיות

בעלי-הדעות הערים. עשויים לפתוח באש, בפעם הבאה; והכוונה לאש של ממש. כי לידם מהפיכה חברתית אינה סימנה ריקה מתוכן.

אם כך יקרה, אין ספק שחלק נכבד מן הסטודנטים יצטרף גם הוא, מחוסרי-ברירה. המפלגה הקומוניסטית, המארגנת תאים של 3-4 איש, ממש לקראת אפשרות מעין זו (בדומה ל„מיסגרת המקבילה” שאורגנה, לפי-ני נפילת צרפת, ע”י הקומוניסטים לקראת הכיבוש האפשרי) תעשה את הכל כדי לדי-כא את המהומות הראשונות; אם לא יצלי-חו — יפעילו רשתות מקבילות אלו, כדי לדוג את המהפכה לצידם.

השילטון, כמובן, ער לאפשרויות הללו. הוא החריד לכל גימנסיה מה שמכונה כאן סדרנים שריריים — בלש-חרש המפקחים על המורים ועל התלמידים כאחת. יותר ממורה אחד פוטר, סתם כך, משום שהוא בעל גישה חופשית מדי, או דיעות נועזות במקצת.

גם ברובעי הסטודנטים מסתובבים ביטי-ניקים ארוכי-שיער וסטודנטים שחורי-אפודה שאינם אלא סוכני-חרש של הסינדה. אך כל אלה לא יעזרו, אם ימצא, במאי-1970, הניצוץ הספונטאני שיצית עוד מרד אחד. צרפת כולה מוכנה לכך. מבחינה איני-טלקטואלית.

צרתה — או מולה — של צרפת הוא רק ככך, שמעולם לא פרצו מהפכותיה לפי-רצון העם, אלא שהעם נאלץ, שוב ושוב, להצטרף למהפכות שפרצו, כאילו מאליהן. כן יקרה גם הפעם, אם אימנם יתעורר לפתע העולם — כדי לחזות במהפכת-מאי-פאריסאית, שבהשוואה אליה ייראו מהר-מות-מאי של 1967 כמישחקי-ילדים.

לה — ניתן לסלק את הבלתי-מוכשרים. מי-כאן שאין זו שיטה רעה כליכך. היא מונעת את חזירתם של גורמים בלתי-רצויים לעמי-דו-תהמפתח של הכלכלה הצרפתית.”

*** מהפכת-פתע?

כדור המהפכה עבר איפוא לדי-תל-מידי הגימנסיה. ויש גם כל הסיכויים להתפרצות-פתע בצרפת.

לא מעמדית, במובן הישן של המילה. ה-ריבוד המעמדי מאורגן כה יפה, שהוא מנט-רל פעילות משותפת. ממש כפי שהקופר-ניסטים הרשמיים בגרו במרד הסטודנטים — למרות שאלה האחרונים כראו לפועלים, שוב-ושוב, להצטרף אליהם — משום שהאינט-רסים האידיגוניים הצרים שלהם היו לצד-השקט והשלווה החברתית.

כך יימנע גם להבא כל סקטור מדוכא-מלפעול, כשסקטור אחר פועל. במצב-עניינים מעין זה פתוח השער ל-פעילות אנארכית, ספונטאנית, בלתי-אינטר-סנטית. תלמידי-התיכון, חסרי-הניסיון אך-

בות מצד בעלה. קודם לכן, היתה זקוקה לרשיון מיוחד בכתב מן הבעל.

הילדים כוגרים רק בגיל 21. עד אז — כלומר במשך כל התקופה בה הם סטודנטים או לומדים מיקצוע — הם נתונים, לשבט-או לחסד, לרצונו של האב, הרואה את תפ-קידו כתפקיד עריץ חוקי-רוע אך טוב-לב.

מבחינה חוקית לא השתנה בינתיים הדבר. עתה, שכל צרפת נתונה במסע פירסומת-אנטי-סמים ענק, מדברים על הצעת חוק-שתאפשר לאמהות לשלוח את ילדיהן לבתי-סוהר — על-פי הצהרתן שהצעירים מש-תמשים בחשיש או במאריחואנה.

במצב עניינים זה, ברור שמסטר-המש-פחות נשאר, עד עצם היום הזה, הדבר ה-חשוב ביותר בכלכלת צרפת ובשדה-האמי-נויות.

„אדם לא מתקבל לעבודה משום שהוא מוכשר או בעל נסיון,” אומר זיל, מנהל-צעיר בן 23, החולש על מפעל-הרכבה של-חלקי-חילוף. „הוא מתקבל, קודם-כל, משום שאביו, או זודו, או הדון השני של סבו, הוא בעל קשרים ענפים. אחר-כך עליו-להוכיח את עצמו. כיוון שאנחנו ארץ גדי-

נצראה מפרסותיו של תאורב, אותו ניסה-התאריה לתקוף לארוחתו.

התרבות המנוונת. בוי שוחרר מביתם של הווג אדמסון והושב לחייהפרא בשנת 1965. מאז הוא נראה עליזי צחחות ה-פארקים הלאומיים רק לעיתים רחוקות, מ-עולם לא ניסה לחדש מגע עם בני-אדם. אולם כאשר הוועק אליו ג'ורג' אדמסון, לאחר פציעתו, הירשה לו בוי לקרב אליו-ואף להוציא מפניו קוץ ענק. בעקבות כך-יכלו שני ההטרינורים שנקראו למקום לקרב-
(המשיך במדומ 10)

קניה

גורלו של כוכב
זוכרים את הסרט הנוגע-ללב לחופש נול-דה, אודות זוג גורי-אריות שגודלו על-ידי-הסופרת ג'וי אדמסון ובעלה ג'ורג'?
השבוע נתגלה גיבור הסרט, האריה בוי, בניגונל בקניה, כשהוא פצוע קשות ומוה-רעב. לדברי מנהל הפארקים הלאומיים של-קניה, פרנז אולינדו, נגרמו פציעותיו של-

הפך כבר כיבוש-הירח לעובדה: והחבת-ראשית שנכבש, באמצעות אפולו 12, רבת-חליות שיבואו אחריה, היא עתה לבני-כותרת הגילה בעיתון, נעדרת כל תחושת-חוייה של עשיית-היסטוריה.

כל זאת — בתנאי שהמסע יתנהל בש-לום. רק אם תארע תקלה, וסכנה תאיים-על חיי האסטרונאוטים, יחזרו המיליונים-וייצמדו אל המקלטים, חרדים ומתפללים ל-שלומם.

רק אז יזכרו, שהשלושה שם בחוץ, כי-חלל האפל והקר, מסכנים את חייהם למען-עמדי הגוע האנושי כולו.

בעולם

כפיקנדי אפולו 12

שיגורה, בצהרי יום-השישי האחרון, של-אפולו 12 בדרכה לירח, היה שונה בתכלית, מבחינת התגובה שעורר בלב מיליונים ב-רחבי-העולם, מזה של אפולו 11. אמנם כי-כפיקנדי היה המתח לא פחות מאשר לפני-חמישה חודשים, אולם בעיני האיש הממוצע